

ligt, at den Søofficer, der har udtalt sig paa denne Maade, netop ikke er den Mand, til hvem det ærede Medlem hentydede, og hvis Udtalelser han tillagde en større Vægt paa Grund af den Tillid, han havde mødt her i Salen; det er en anden Mand, som ganske vist bærer det samme Navn, og det er meget mærkeligt, at netop dette ærede Medlem har begaaet denne Feiltagelse. Det er nemlig Underdirektøren ved Værftet, der har udtalt sig paa den af det ærede Medlem anførte Maade. (Modsigelse af Thom sen). Det ærede Medlem maa undskylde mig, jeg har Ret; jeg har nøjagtigt undersøgt Sagen og kan indse for, at jeg har Ret; men jeg maa ganske vist finde det saameget underligere, at det ærede Medlem ikke har været bekendt dermed, som den Kommission, hvoraf den nævnte Mand var Medlem, netop blev nedsat af det ærede Medlem som Krigsminister. Jeg skal nu imidlertid oplyse det ærede Medlem om, hvad den Mand siger, hvem han har villet paaberaabe sig som en Autoritet, idet han hentydede til en Søofficer, om hvem han udtrykte sig, at han nyder særdeles Tillid her i Salen, og det med Rette, tror jeg at kunne tilføje. Denne Mand, nemlig Kommandør Schønheyder, der sluttede sig til Flertallet af den Kommission, som seneft har behandlet hele denne Sag, og som for et Par siden afgav sin Betænkning — det har i disse Forhold nogen Vægt, hvor sent en Kommissionsbetænkning fremkommer, thi de efterhaanden fremkommende Betænkninger i den Slags Sager ere undertiden i betydelig Grad uenige — udtalte sig i Overensstemmelse med dette Flertal saaledes: „Heller ikke er Beføstningen for Kanonbaade medregnet, da saadanne og i samme Antal maa betragtes som nødvendige ved Mineudlægningen og som mobilt Forsvarsmiddel, hvad enten det stabile Forsvar ydes fra flydende eller fra faste Forter“. Dette er altsaa denne Kommissions Udtalelse, hvoraf det ærede Medlem vil se, at, hvad enten vi gaa til at anskaffe flydende Forter eller faste Forter er, efter Kommissionens Flertals Mening, Udoftlingen af Kanonbaadforsvaret en Sag for sig, der ikke vedrører den Sag, hvorom der her handles. Det Samme er selvfølgelig Tilfældet med Minerne, som det ærede Medlem ligeledes omtalte. Om dem gjælder det ogsaa, at de ere anerkendte som ligesaa nødvendige for de faste som for de flydende Forter. Jeg tror, at Erfaringerne fra Krigen i Nord-Amerika tilstrækkelig vidne om, at ingen Flaade betænker sig paa at passere faste Forter uden andet Forsvarsmiddel, om de end ere nok saa stærke. Jeg skal dog tilføje, at Kanonbaadforsvaret faar en særlig Betydning netop ved Hjælp af de flydende Forter, thi Tanken med Anvendelsen af Kanonbaade i Forbindelse med flydende Forter er den, at Kanonbaadene skulle ligge skjærmede bag Fortet og skyde over dets Dæk. Denne Fordel har man ved flydende Forter, men ikke ved faste. Faste Forter

maa altid ligge saa høit over Vandet, at de ere uafhængige af Høivande og Lavvande, medens det flydende Fort altid kan ligge i en saadan Høide over Vandet, at det kan yde Dækning uden at forhindre Kanonbaadene i at skyde over dets Dæk. Jeg tror derfor, det ærede Medlem vil indrømme mig, at disse 8—9 Mill., som han mente, man burde lægge til, atter maa fradrages. Den samme Søofficer, som det ærede Medlem vilde paaberaabe sig, hvilket giver mig Berettigelse til at anføre disse Ting, siger om den hele Forsvarsplan ved Hjælp af Søminer og flydende Forter: „at det foreslaaede System maa anses tilstrækkelig betryggende mod et Bombardement, og at Effektiviteten af en saadan Forsvarslinie vil være i god Harmoni med de øvrige Forsvarsforanstaltninger, som Landet vil være i Stand til at yde.“ Dermed har denne Mand ikke sagt — og det har Ingen af os heller tænkt at ville paafaa — at et fast Fort ikke er at foretrække for et flydende, men naar man spørger om, hvilke Foranstaltninger der ligge indenfor Landets Evne, henviser jeg til, at forstandige Mænd have kunnet anse denne Forsvarsplan som et effektivt Forsvar, som i tilstrækkelig Grad betryggede imod et Bombardement, og som Noget, vi ere i Stand til at overkomme. For endelig at se, hvad denne Kommission i sin Selheb siger, skal jeg oplyse, at den, som naturligt er, udtaler sig for, at en Forsvarslinie med flydende Forter ikke kan erstatte de faste. Kommissionen maa foreslaa faste Forter, men tilføjer, at en Sikkring af Kjøbenhavn „sulfænbig vil opnaas ved en Række tilstrækkelig langt fremskudte Forter i Forbindelse med de nødvendige Spærringer af Torpedos, Louge og Dignende under Bistand af en mobil Styrke af Kanonbaade og særlig for Diemedet egnede pantfæde Batterier.“ De Herrer se her, hvad det er, der stilles i Ud-sigt, og hvorpaa Middelgrundsfortet er en Regel paa Fremtiden. Kommissionen tilføjer imidlertid, at den, da hele denne Forsvarslinie ikke kan tilveiebringes i kort Tid, tillægger et Forsvar ved flydende Forter saa stor Betydning, at den tilraader at indskyde dem mellem de faste Forter som Dele af Forsvaret i første Linie, indtil de kunne afløses af faste Forter. Til Illustration for dette tjener, at vi for den Sum, der nu kræves til Anskaffelse af det ene Fort paa Middelgrunden, ville være istand til at tilveiebringe den hele Forsvarslinie med flydende Forter. Man har sagt, at disse ikke ere forsøgte, og at de som uprøvede og ukjendte ikke kunne være tilraadelige her. Jeg tror nu, at man i denne Henseende andetsteds er kommet noget videre, end Udtrykkene, som her ere faldne, kunde antyde; men jeg maa ogsaa erindre om, at Forholdene hos os netop ere af en særegen Besskaffenhed. Vi have her en aaben Sølinie at forsvare. Hvor det kun gjælder om at dække et smalt Indløb til en Havn, falder vel Ingen paa at anbringe flydende Forter, thi der